

[Steen Folke.]

til at nedbryde de store partiers monopol på ytringsfrihed og meningsdannelse gennem de offentlige medier.

Nu vil nogle givetvis sige, at VS altså herigennem kæmper for sin egen eksistens som folketingsparti. Til det må jeg sige, at dels ser det ud til, at vi nok fortsat skulle kunne klare en 2 pct.s spærregrænse, dels er denne folketingsrepræsentation ikke så afgørende for os, som den er for de øvrige partier.

Vi undrer os selvfølgelig ikke over, at socialdemokratiet og venstre går i spidsen imod forslag af denne art: det er en selvfølgelighed, at de store monopolpartier forsøger at forsvare deres politiske stilling og deres økonomiske interesser i form af ben og tilskud, det være sig fra benzimonopol, arbejdsgiverforening eller LOs top. Partierne bekræfter herved kun, hvor meget deres demokratiske sindelag er bevendt.

Hvad angår de mindre forslag i fremskridtspartiets lovforslag, vil jeg om dette med reduktionen af underskrifter sige, at det kan vi gå ind for; vi mener, at det omfattende statslige og kommunale bureaukrati, som træder i funktion i forbindelse med godkendelse af alle disse underskrifter, er spildt. Man kunne med fordel anvende den arbejdskraft til nyttigere ting end til at kontrollere disse underskrifter.

Det er klart, man kunne forestille sig, der kom flere partier, hvis man slettede spærregrænsen og slettede bestemmelsen om disse ca. 18.000 underskrifter, men det er ikke partiernes antal, der er problemet herinde, det er deres politik.

Den rækkefølge, hvori kandidaterne er placeret på stemmesedlen, forekommer os at være et mindre problem; for vores skyld må man trække lod eller benytte alfabetisk orden, som man har lyst til. Vi kan altså stort set anbefale lovforslaget til godkendelse i sin helhed.

Ordføreren for forslagsstillerne (Tange) (FP):

Jeg vil gerne takke partiernes ordførere, og jeg kan tælle op, at hvis lovforslaget skulle afgøres efter antallet af partier, var der vist store chancer for, at vi kunne få det vedtaget, men desværre er det antallet af mandater, der er afgørende, og derfor kan det måske komme til at ligge lidt tungt.

Det vigtigste i lovforslaget er ophævelse

af 2 pct.s spærrereglen. Når man drøfter den, bliver man som regel mødt med, at hvis man ophæver den, får man kaos her i tinget. Der vil blive for mange partier repræsenteret, så der ikke kan arbejdes i tinget. Det mener jeg er forkert; jeg mener ikke, at det er de små partier i dette ting, der er skyld i, at det måske somme tider ikke går helt; som de store partier ønsker. Det er i hvert fald ikke de små partier, der lægger hindringer i vejen for lovgivningen. Det vil jeg gerne dokumentere med, at i 1971-72, da vi havde 5 partier i folketinget, blev der vedtaget 165 love, og i 1974-75, da vi havde 10 partier, blev der vedtaget 191 love. Hvis det virkelig var sådan, at flere partier ville formindske omfanget af lovgivningen, tror jeg, at befolkningen ville ønske, der var langt, langt flere partier, sådan at vi kunne få en mindre omfattende og bedre gennemtænkt lovgivning.

For mig at se er de store partiers opfattelse udtryk for, at man ønsker at holde de små og de nye politiske partier ude fra folketingsarbejdet, og det mener jeg ikke kan være rigtigt. Vi kan f. eks. se, at ved valget i 1971-72 blev der på partier, der ikke fik repræsentation her i folketinget, afgivet 198.000 stemmer. Det er jo i virkeligheden mange stemmer, som bliver afgivet til ingen nytte. De folk, der har stemt på partier, der ikke har fået repræsentation i folketinget, har jo i høj grad kunnet føle, at de er blevet holdt for nar, hvad angår den grundlovssikrede ret til at have indflydelse på folketingets sammensætning.

Det næstvigtigste punkt i lovforslaget er reglen om, at der ikke bør være mere end 1.000 anmeldere af et parti ved folketingsvalg. Det viser sig jo, at det i praksis ikke er det store problem at indsamle underskrifter. De småpartier, der er repræsenteret i folketinget i dag, men også retsforbundet og fremskridtspartiet, der for nylig er blevet valgt ind, har gang på gang bevist, at det nemt kan lade sig gøre at indsamle det tilstrækkelige antal underskrifter, bare man har den fornødne energi. Derfor er det ikke rigtigt, at man skal ulejlige de mennesker, der vil give sig af med politik, sådan at de skal bruge en meget, meget stor del af deres tid til politisk arbejde på at indsamle underskrifter. Vi ved jo alle sammen, at man kan få folk til at skrive under på næsten hvad